

KIS LAP

HIVATLAN VENDÉGEK. (Lásd a 407. lapon.)

A MÁ S K Ö D M Ö N E.

— Elbeszélés. —

HA NEM volna fia az én kedves jó testvéremnek, igazán nem tűrném már tovább! szölt Mari néni, földre esett szemüvege után kapkodva.

— Kérem, nénikém, ne hajoljon le, mindjárt fölveszem, szölt a kis Linka s gyorsan fölgorván, egy pillanat alatt fölemelte a szemüveget.

— Soha életemben nem remegtem még annyira! folytatá Mari néni. Ez a szörnyü fiu ugy hajtotta a lovat, mintha az ördög kocsijában ültünk volna. Ezer esoda, hogy a kerekek össze nem törtek, vagy valamely utszéli fába nem ütköztünk s agyon nem ütöttük magunkat. És ha dorgálom Arthur urfit, csak nevet és még jobban hajtja a lovat. Pedig tudja, hogy az ilyen kocsikázás engemet szörnyen fáraszt.

— És a szegény lovaeskát is mennyire kifárasztotta! szölt Linka. Szegény lovaeska! Még soha sem kapott annyi verést. És a zabla majd véresre tölte száját, annyira ránczigálta Arthur a gyeplőt. Oh, milyen kegyetlen fiu!

Meg kell azonnal jegyeznünk, hogy Mari néni gyakran panaszkodott ugyan kedvence ellen, de azt nem türte, hogy mások is rosztat mondjanak fölöle. Most is tehát rögtön közbeszólt:

— Arthur nem kegyetlen, nincs rossz szíve. Derék és szép fiu, csak kissé gondatlan, ez az egész hibája. Nem akarta kínozni a lovat, de nincs hozzászokva, hogy bele képzelje magát a mások helyzetébe. . . .

— Oh, bizony nincs! szölt Linka félig magában, — mert különben nem dobta volna azt a kavicsot a szegény öreg koldus kalapjába és nem nevetett volna, mikor látta a koldus csalódását.

— Arthur csak tréfálni akart, meneteté az öreg asszonyság.

— A szegény koldus ezt alkalmasint nagyon rossz tréfának találta. Engemet ez ugy bántott!

Azt nem vallotta meg a jó kis leány, hogy a kárpótlásul titkon egy ezüst tizeskét adott a koldusnak.

— Arthur azért mégsem rossz fiu, szölt ismét a néni. Csak szereti a tréfát. Atyja is olyan.

— De kedves néni, hát az is csak tréfa volt, mikor Arthur ugy megijesztette azt a szegény kis fiut, aki minap száraz galyakat szedegedett az erdőben? Ez meg van engedve, s Arthur mégis ráívall, hogy tolvaj, gazember, takarodjék, mert rögtön beesukatja. Pedig az a fiueska sápadt volt, oly szegénynek látszott s bizonyosan beteg ödes anyja vagy testvére van otthon. Mennyire fájhatott a szegény fiueskának ez a durva támadás!

Erre már nem tudott a néni felelni s csak szomoruan rázta a fejét; Linka is hallgatag maradt és folytatta szorgalmasan varrását, titkon arra gondolva, mennyivel kellemesebb volt az élet e házban, mielőtt Arthur urfi odajött a szünidőkre. Komoly gondolatait egy szép hófehér czicza zavarta meg, mely a szőnyegről fölkelyén, hízkelkedve simult a kis leányhoz és halkán nyafogva kérezkodott föl ölébe.

— Oh, cziczuskám, kedved volna

játszani? — szolt a leányka s gyöngéden megsimogatá kedvenczét. Még nem lehet, még dolog van s elébb be kell fejeznem munkámat, csak aztán játszhatunk. Neked persze semmi dolgod, hát csak feküdjél csöndesen. Ide az ölembe, így ni! De ne mozdulj ám! Aludjál még kissé.

A czicza, mint ha értette volna e szavakat, csöndesen lefeküdt kis gazdája ülébe és egészen boldogan dorombolva szunyadozott, nem háborgatva a kis leányt munkájában.

A szoba, melyben ez történt, egy csinos, bár nem igen nagy házban volt; a ház előtt kertecske terült el s ez ép oly rendre és jólétre mutatott gondosan ápolt virágágyaival, diszes szobrocskáival mint maga a lakás. A butorzat nem volt új, sőt meglátszott rajta, hogy talán együtt vénült meg a jó Mari néniel; de kényelmes volt, és egyes darabok drága ritkaságok is valának. A teremben, hol a néni kötéssel, Linka pedig varrással foglalkoztak, volt különösen egy ódon spanyolfal, melyre különböző képek valának festve, úgy hogy Linka sokszor meg-megállt előtte és gyönyörkedve nézegette. A néni is nagy becsben tartá ez ódon butort s nagyon vigyázott hogy valami baj ne érje. A spanyolfal mögött egy kis állvány volt látható, telerakva különböző üveg- és porcellán edényekkel, szobrocskákkal s különféle apró esecsebecsével, torzalakkal. Linka ezeket is egyenként ismerte mind s különösen tetszett neki egy finom márvány szobrocska, mely Morpheust, a régi görögök vallása szerint az álmok istenét ábrázolta. Linka nem igen tudta e szobor

jelentőségét, csak homályosan emlékezett arra, amit egyszer másszor hallott róla s mikor a szép kis szobor alakot nézegette, gyermeki képzelődése mindenfelét hozzágondolt, úgy hogy utoljára valami tündérkirálynak tartotta.

A kis Linka nem leánya, hanem csak távol rokona volt Mari néninek. Árván maradt s Mari néni, kinek nem voltak gyermekei, magához vette és neveltette a leánykát; nem is bánta meg soha e jó tettét, mert Linka minden módon meghálalta nevelő anyja jóságát. Pedig első tekintetre a kis leány külseje nem volt nagyon megnyerő. Kicsike volt és nagyon kövér, miért Arthur aztán sokszor mondogatá, hogy épen olyan széles mind hosszu. Arcza nem volt szép s csak a rendkívüli jóság és szelidség kifejezése által vonzott magához. Arthur urfi nem egy torzképet készített a kis leány arczáról, olyformán, hogy egy nagy kerek tanyért rajzolt, roppant apró szemekkel, nagy szájjal és ismét piczike, fölfelé álló pisze orral. Ez a torzkép bizony nem hasonlított semmiképen a kis leányhoz, de mégis kissé emlékeztetett gömbölyü, kövér arczoeskájára s Linkát nagyon bosszantotta. Amíg Arthur nem volt a házban, Linkának soha sem jutott eszébe azzal törődni, szép-e vagy sem? Megelegetett magával úgy amint a jó Isten teremtette. De most nagyon bántotta őt a gondolat, hogy mért nem oly szép, mint más szép leánykák s Arthur bosszantásai által odáig jutott, hogy igazán rutnak hitte magát, pedig bizony nem volt az. Kétségkívül nagy gyengeség volt a kis leánytól, hogy ilyen hiábavalóságok,

miatt busulni tudott; de sokkal fiatalabb volt még, hogysem egészen uralkodni bírjon magán. És másrészt szép és okos dolog volt-e Arthur részéről az, hogy ily keserűséget támasztott kis rokona szívében, csupán azért hogy mulasson a kis leány rovására, nem gondolva meg, mily

fájdalmasan eshetik az ő mulatsága Linkának.

Epen e fölött gondolkozott ismét a kis leány, midőn hirtelen nagy zajjal nyílt az ajtó és hangos kaczagással berontott Arthur, nyitva hagyván maga után az ajtót.

REGGELI IMA. (Lásd a 412. lapon.)

— Oh de pompás mulatság volt, hahaha! Szegény verebek, megadtam nekik! kiáltá s oly erővel vetette magát a néni mellé a pamlagra, hogy az öreg butor és az öreg néni egyaránt megremegtek bele.

— Kedves fiam, szólta Mária néni, ülj le kissé illedelmesebben és ne rohanj

oly vadul be a szobába. Az ilyen zenebona idegessé tesz, szinte reszketek bele.

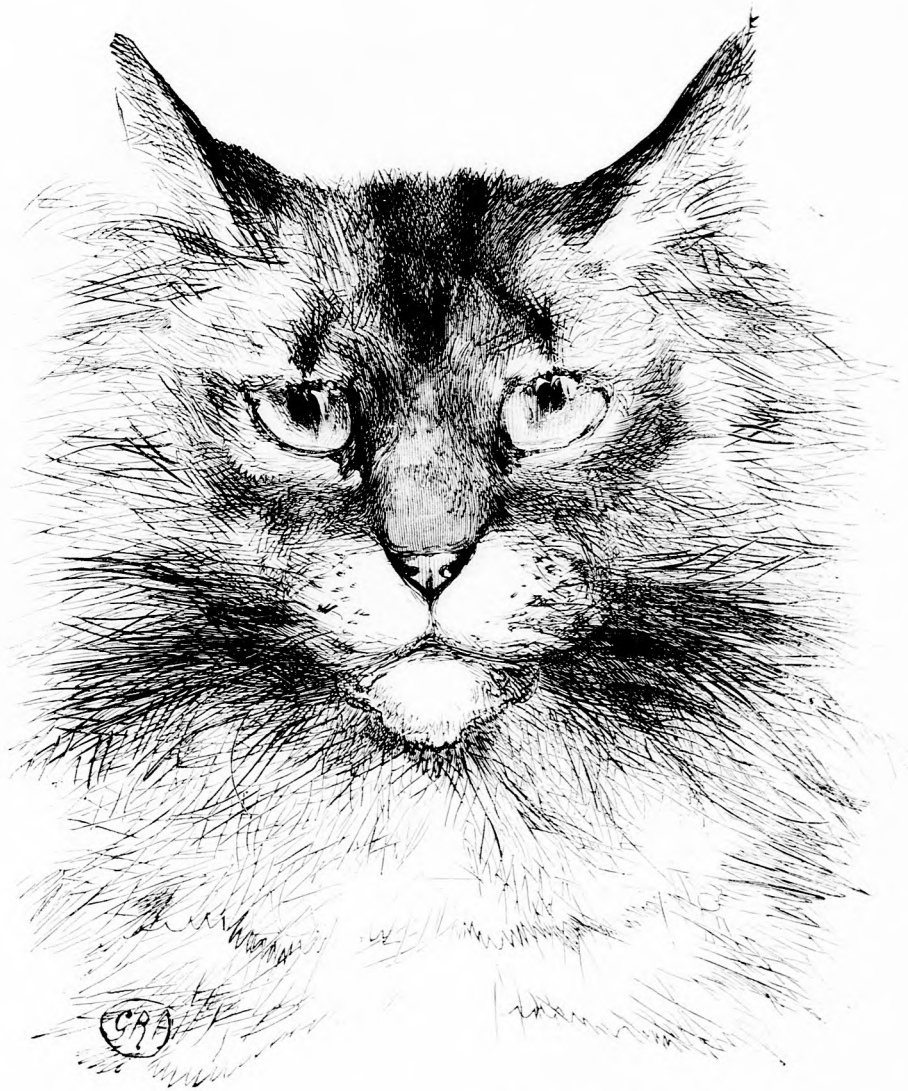
— Beh jó, hogy nekem nincsenek oly gyöngé idegeim, felelt Arthur nevetve. Oh! oly jól mulattam azokkal a verebekkel! Ez az egyetlen mulatság ezen az unalmas vidéken; legfeljebb ha még

(Folytatása a 406. lapon.)

Lin-
 ét a
 ajjal
 be-
 naga

zene-
 k bele.
 esenek
 r ne-
 kkal a
 g ezen
 a még

A MI OROS CZICZÁNK. (Lásd a 412. lapon.)

(Folytatás a 404. laphoz.)

az ember egy-egy macskát megkergethet.

E szavakra Linka ijedten eltakarta kötényével az ölében pihenő cziczát s ugyancsak aggódott, hogy kedvencez-e egy szobában van Arthurral. Szerencsére Arthur nem vette észre a cziczát. Hanem folytatta verébvadászata elbeszélését, nála alatt, talán akaratlanul is, az asztalon levő varró eszközöket összevissza zavarta.

— Meglássá, nénikém, milyen híres vadász lesz belőlem, folytatá beszédét. Tele raktam egyik zsebemet jókora kövekkel, a másikat kenyérmorzsával. Aztán csalogattam a verebeket. Eleinte féltek, de lassanként közelebb merészkedtek s végre vagy tíz ugrált előttem és szedegette a morzsát. No várjatok, semmirevalók! gondolám s ekkor a kenyérmorzsza helyett a köveket vettem elő és villámgyorsan közéjük löttem. Épen a legnagyobbikat találtam el: a többi elrepült, de ennek az egynek eltört a szárnya, nem tudott röpködni, megcsiptem és meg is öltem.

— Óh! Szegény kis veréb! kiáltá Linka.

— Mért ölted meg azt a szegény madarat? kérdé a néni.

— Miért? Hát mulatságból. Csak nem hiszi nénikém, hogy meg akartam enni azt a verebet?

— És azt hiszed, hogy szabad Isten teremtményeit kizsákmányolhatjuk csupa mulatságból?

— Ugyan bizony! hát mire való a veréb egyébre, mint hogy az ember lelője akár puskával, akár kővel.

— Nem beszélnél így, ha te volna a szegény veréb bőrében, mondá Linka.

A ki e pillanatban látta volna a kis leányt, amint arcán a nemes méltatlankodás sugárzott, bizony nem találta volna csunyának; de igen is visszataszító volt Arthur arca, melyen a könnyelmű gonoszság kifejezése ült. A néni néhány perczig szótlannul nézte. Egyszerre érezni kezdé a nyitott ajtó által támadt légmozgást.

— Kedves Linkám, zárd be az ajtót, mondá.

Először történt, hogy Linka kissé habozott, szót fogadjon-e? Az ajtót Arthur hagyta nyitva, de a gondatlan fiúnak eszébe sem jutott, hogy helyre hozza hibáját. Azonban nem a miatt vonakodott a kis leány, mert Arthur helyett kellett az ajtót bezárnia. Mástól félt, attól, hogy ha föláll, az ölében nyugvó cziczát megpillantja a pajkos fiú. — és akkor baj lesz. A néni kissé türelmetlenül ismétlé:

— Kérlek, Linka, zárd be az ajtót!

A leányka letette varrását s mindkét kezével összefogta kötényét, hogy rejtve tarthassa és egyuttal ki is vihessen kedvencz cziczáját. De a hirtelen fölébresztett czicza hangos nyávogásra fakadt és kidugta fejét a kötényből.

— Hohó! Macska! Ide vele! Megállj csak, mindjárt kikapsz!

(Folytatása következik.)

IMÁDKOZÓ TÖRÖK.

(Képpel a 389. l.)

MAGYARORSZÁGGAL egészen közel szomszédos Törökország, melylyel hajdanában a régi századokban sokat háboruskodtak ősünk: régente a törökök igen hatalmasok valának és véres harcokat folytattak minden keresztény népek ellen, mert a törökök, mint tudjátok, nem vették föl a keresztény vallást, hanem külön vallásuk van, melyet körülbelül ezerkétszáz esztendővel ezelőtt Mohamed alapított, miért is az e hitet követők mohamedánoknak neveztetnek.

Mohamed azt hirdette, hogy ő proféta kit Isten megbízott, hogy az embereket ismertesse meg az igaz vallással; tanításai egy nagy könyvben vannak összefoglalva, mely »korán« cím alatt a mohamedánok bibliáját képezi és sok száz esztendeig ebből állt minden tudományuk. Mert azt mondták, hogy ami nincs benne a »korán«-ban, az nem is lehet igaz, tehát nem szükséges tudniok.

A mohamedán vallás egyébiránt eléggé tiszta a babonától; bálványképeket nem imádnak s csak egy Istent hisznek, kit nyelvükön »Allah«-nak neveznek. Minden nagyobbcska helységben van imaházuk a városokban pedig sok helyen gyönyörű templomjuk, melyet »mecsét«-nek neveznek. A mecsét mellett emelkedik mindig egy magas, karsu torony, a »minaret«, melyről esténként egy ember hangos kiáltással figyelmezteti a híveket, hogy az imádság órája megérkezett s ekkor minden mohamedán abbahagyja munkáját, földre borul és imádkozik.

Megesis sokszor, hogy a török messze van minden várostól s nem hallhatja az imádságra intő szótatot. De azért híven megtartja vallása parancsát és midőn a nap lenyugovóban van, elvégzi rendes imáját. Ha épen lovon vagy tevéen ül, le-

száll a földre, habár nagyon sürgetős az utja. Arczczal kelet felé kell fordulnia s úgy fohászkodni Allah-hoz.

Van a mohamedánoknak több szent helyök is, melyekhez tömegesen zarándokolnak. Legelső ezek közt Mekka városa, hol vallásuk megalapítójának, Mohamednek koporsója körül gyülekeznek s azt hiszik, hogy aki egyszer itt volt, az bizonyosan eljut a másvilágon az örök boldogság helyére. Ezenkívül vannak más sírok is, melyekben kiválóan szent életű és nagy bölcseségű férfiak nyugsznak s ezekhez is eljárnak imádkozni. Egy ilyen sír van magyar fővárosunkban Budapesten is, a budai oldalon, a »Gül Baba« sírja, még azon időből, mikor a törökök elfoglalva tartották Magyarországot. A Gül Baba sírjához is minden évben sok török jár el imádkozni, még messze Ázsiából is, mert mohamedánok nemcsak európai Törökországban vannak, hanem még sokkal többen Ázsiában és Afrika északi részeiben is.

HIVATLAN VENDÉGEK.

(Képpel a czimlapon.)

OTT a vidám kis tanya
A szérűjén gabona,
Búzaszemes garmada,
Sokat biczeg amoda
Nejével gácsér koma
És reggeltől estélig tart
A bőséges lakoma.
Azt hiszik a gácsérek
Hogy a gabna mind övék,
És szinte rosz néven veszik
Ha több veréb oda szökik
S Isten áldásából ők is
A részüket kiveszik.
De azért ti verebek
Szemeckét csak szedjétek
S gácsér uram rosz kedvével
Csöppet se törődjétek.
Aki ebbe beleszólhat
Az gazduram ő maga.
Majd tudja ő meddig fogyhat
Ily módon a garmada.

AZ ÖREG KARSZÉK.

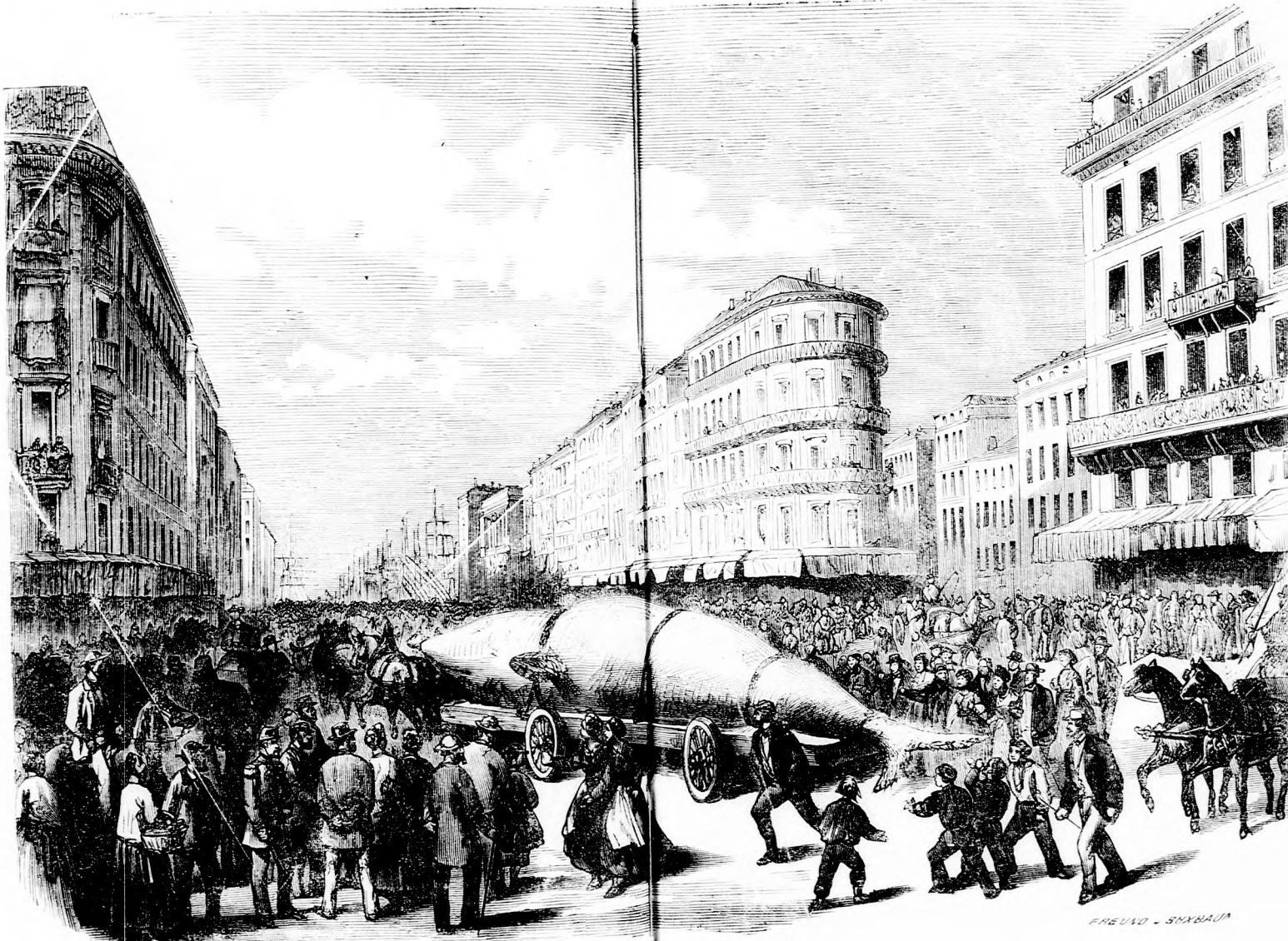
— Beszélyke. — (Vége.)

Juliska ezalatt gyorsan lépdelve eljutott a zsidó boltjáig. A zsidó bolt, mivel az idő esővel fenyegetett, a bolt elé kirakott tárgyakat éppen visszahordozgatta s egyebek közt egy ócska karszékot is betolt a szobába. Kényelmes, régi divatu karszék volt, barna szövettel bevonva, lelógó hosszú bojtokkal. A leányka sokáig bámult a karszékra s végtelen sóvárgással nézett utána, míg végre a szék eltűnt a bolt belsejében. Ekkor Juliska egyik lépést tett a bolt ajtaja felé, de csakhamar ismét visszariadt; néhány percig habozva állt, aztán nagy elhatározással, egészen elvörösödve nekibátorodott, hogy beszéljen a boltossal.

A boltos hangos kacajjal felelt a kis leány megszólítására és az öreg ur ott fent az erkélyen látta. Juliska, fülig

pirulva szégyenkezésében, sietve távozott s midőn távolabbra ért, könyeket törölggett ki szemeiből.

Másnap reggel ugyanazon órában a

GÁZDAG ZSÁKMÁNY. (Lásd a 411 lapon.)

kis leány ismét megjelent a bolt előtt, még pedig ezuttal sokkal kevésbé félénken. Egy kis csomagot adott át a boltosnak, ki éppen az ajtóban állt s fölnyitá a

csomagot. Az öreg ur pedig ismét ott fent ült az erkélyen és figyelemmel kísérte az egész jelenetet.

A boltos fölnyitván a kis csomagot, hidegen mondá:

— Ez sok krajczár, az igaz, de kevés forint kerül ki belőle.

— Kérem alásan, két forintot tesz!

— Meghiszem, meghiszem! Hát ez az öt forintos bankó? Ezt hol vetted, te kis tolvaj? Az ilyen bankó nem szokott az ilyen kis leányok kezébe jutni!

— Kérem, nem loptam, hogy mondhat ilyet! kiáltá a leányka föllobbanva. Ezt én kerestem, ez az enyém!

— Te kerested? Az ám, talán bizony a varrásodért fizetnek ily fényesen? De hiszen a vén Czápa gazdát nem lehet ámolykönnyen rászédni. Velem jösz a városházára, a bíró elé. Majd ott kiderítik, hol vetted.

És a durva boltos előlépett, hogy a kis leányt megragadja. Fönt az erkélyen az öreg ur izgatottan fölugrott s fölemelte botját, mintha védelmezni akarná a leánykát. Juliska azonban nem hagyta magát. Nehány lépéssel hátraszökkent s halványan, nem bírván szólni sem a fölindulástól, leoldotta fejről a kendőcskét és némán rámutatott fejére. Hová lett gyönyörű szőke haja, melyet az öreg nagyapa úgy szeretett simogatni s melynek alig lehetett párját találni? Hol van? Hát bizony ott van egy fodrásznál, aki megvette, levágta s majd pompás fejéket készít belőle valamely nagyuri hölgy számára.

A boltos rögtön megértette a dolgot, mert már tudta, hogyan szerezte a kis leányt az ötforintos bankót. De a gyermek ez áldozatkészsége csöppet sem indította meg s nevetve mondá:

— Nini! Meg vagy nyírva, mint egy kopasz barát! No, ugyan szép is vagy most!

— Azzal nem törődöm, felelt a leányka, gyorsan felkötve kendőcskéjét. Nagyapa nem lát jól, nem fogja észrevenni.

— Jól van, én nemb ánom. De öt meg kettő csak hét, a szék pedig tíz forintba kerül! Tehát még három forintot kell hoznod.

— Oh, kérem szépen, most nincs több, de majd megfizetem azt is. Nagyapának oly nagy szüksége van egy kényelmes székre! Igen beteges, láza van, egészen el van gyöngülve s annyira kivánczozik egy ilyen kényelmes karszék után! Karácsonytól fogva már egy fo-

rintot kapok hetenként, akkor bizonyosan megfizetem, ami még hiányzik.

Szegény kis leányka! összekulesolt kezekkel könyörgött s azt hitte, a vén boltos bizonyosan engedni fog, ha megtudja, hogy nem sokára már egy egész forint heti bére lesz. Hiszen az nagy pénz!

De a boltos gunyosan kaczagava adta vissza a kis leány pénzét s így szólt:

— Micsoda? Hogy én várjak a pénzemre? Még csak az kellene! Aki nálam vásárol, annak készpénzzel kell fizetni. Ha nincs pénzed, nem kapod a széket. Elmehetsz.

Visszament a boltba, a kis leány pedig szomoruan ballagott odább. Fent az erkélyen pedig az öreg ur indulatosan fölkel, bement a szobába és hevesen becsapta maga után az ajtót.

E napon ott a varróintézetben azt tapasztalták a többi leányok, hogy a kis Juliska szokatlan bus, a munka sehogysen haladt kezei közt s szemében könnyek csillogtak. Nem panaszkodott, de mindenki láthatta, hogy valami nagy szomorúság érte.

Este mikor hazament abba a szegényes házikóba, ahol öreg nagyapjával lakott, nem dalolgatott oly vígan, mint máskor s az öreg apó nem hallhatta a kis «csalogány»-t, a mint őt elnevezte. A kis csalogánynak bizony elment a kedve a dalolástól mióta rég táplált reménysege meghiusult! Belépett, de az ajtó küszöbén bámulva állt, meg. — — nem akart hinni szemének . . . talán csak káprázat, nem valóság, amit lát.

A nagyapa a kályha mellett ül

egy kényelmes támlásszékekben, mely sokkal szebb és jobb, mint amaz ott a zsidó-árusnál; az asztalon szép nagy fehér kenyér, egy sült kappan, két üveg bor kínálkozott vacsorára. Juliska még talán soha sem evett sült kappant. — bizony a nagyapó sem sokat. A kis leány hajlandó volt azt hinni, hogy csoda történt, hogy valamely jó angyal szállt le az ég-ből s hozta ezeket a pompás dolgokat!

Ezt a csodát, Juliska, a te gyermek szereted mivelte! Nem találod ki, ki volt az az angyal? Senki más, mint az az öreg ur, akitől tegnap annyira megijedtél, mikor az utcán megszólított és kérde, mi a neved, hol a lakásod? Őt bizta meg a jó Isten, hogy már itt a földön megjutalmazzon tégedet, amiért oly híven követéd a szent parancsot: Tiszteld apádat és anyádat.

Néhány hét múlt azóta. Juliska nem jár többé varrogatni, hogy néhány krajczárt keressen kenyérre. Leányiskolába jár és mikor az iskolából haza megy, nem abba szegényes házikóba megy többé, hanem oda abba a szép nagy házba, melynek erkélyén a jó öreg ur szokott üldögni. Itt van most már otthonja és itt lakik a nagyapó is olyan kényelemben, minőt egész életében nem élvezett. Mert az a jó öreg ur azt akarta hogy Juliska ezentul nála legyen; a kis leány azonban nem akarta elhagyni nagyapját s így az öreg ur őt is szívesen házába fogadta.

Gertrud asszonynak, a jószívű, de kissé zsémbes öreg gazdasszonynak eleinte sehogysem tetszett, hogy a ház új lakókkal szaporodott; de csakhamar meg-

változtatta véleményét. Juliska oly figyelmes volt Gertrud asszony iránt, s a mellett oly jó viseletű, vig kedvű, hogy az egész ház, melyben eddig oly szomorúan élt az a jó öreg ur az ő öreg gazdasszonyával, most teljesen fölvidult s mindenki mosolygott, derült lett, ha megpillantá a kedves gyermeket. Szerették is mindnyájan, de talán senki annyira, mint Gertrud asszony és ő örült legjobban, midőn egy napon a jó öreg ur behívatta Juliskát, a nagyapát és Gertrud asszonyt is és ünnepélyes hangon így szólt:

— Kedves gyermekem, mától fogva az én leányom vagy. Nincsenek édes gyermekeim, nincsenek rokonaim, öreg vagyok s egyedül állok a világon. Te megédesítéd agg korom napjait, ezért tehát ünnepélyesen gyermekemnek fogadlak s ha majd a jó Istennek tetszeni fog, hogy engemet elszólítson e földi életből, te lész minden vagyonom örököse.

GAZDAG ZSÁKMÁNY.

(Képpel a 408—409. lapon.)

A FÖLDÖN létező minden állatok közt legnagyobbat a czethal, vagyis helyesebben bálna, mely a tengerben tartózkodik. Hossza ötven-hatvan láb, súlya száz meg száz mázsákra rug, ereje pedig oly rejtentő, hogy farkának egyetlen csapásával fölborítja üldözői csónakát.

A bálna mindenfelé látható a tengerben de legsűrűbben tartózkodik mégis az északi sarkvidéki tengerekben s minden nyáron sok hajó megy oda bálnavadászatra. A közelebb eső tengerpartok körül is láthatni azonban bálnákat s nem ritkán megesik, hogy dagály idején egészen a part széléig uszik s

mikor ez apály beáll és a tenger gyorsan visszafut, a czethal ott reked a szárazon és a parti lakosok könnyű szerrel megölik.

Egyszer azonban még ennél is furcsább módon fogtak el egy óriási bálnát t. i. egy édesvízi folyóban, a Szajnában. Ezt a bálnát Forgó bácsi, mikor Párisban járt, látta az ottani »Jardin de plantes« (növénykert) nevű állatkertben, hol kitömve egy külön kis palotában tartják. Harmincz évvel ezelőtt történt, hogy a Szajna folyóban a halászok egy soha nem látott szörnyeteget pillantottak meg, melyről kitűnt, hogy óriási czethal. Miként került a folyóba, biztosan nem tudhatták, valószínű, hogy a czethal ott, hol a Szajna a tengerbe szakad, semmi rosszat sem sejtve fölfelé kezdett uszni, míg végre oly helyre szorult a folyóban, hol többé nem tudott jól mozogni s így nem sok fáradsággal elfogták és megölték.

Az elfogott bálnát föltették egy nagy teherkocsira elejé fogtak vagy harmincz lovat és így vitték végig a francia főváros utcáin. A nép minden oldalról tolongott a ritka zsákmány bámulására, mert a szárazföldön lakó ember bizony alig láthat egy valóságos czethal. Diadallal hurezolták egy utcáról a másikra végre aztán kiszedték husát és esontját, a bőrét kitömték és most kitömtött állapotában mindenki láthatja, aki oda az állatkertbe ellátogat

REGGELI IMA.

(Képpel a 404. lapon.)

JSMÉT reggel van tehát
Az egész világon
Uj erovel lépek át
Nap. ez új határon.

Áldalak én tégedet
Hogy ha vagy kelőben,
Vagy ha tüzed égetett
Forró delelőben.

Áldalak óh nap, midőn
Az ég szélin állasz
S magasztosan és dicsőn
Nyugovóra szállasz.

De mégis legédesebb
A szép hajnal nékem
Mert akkor legékesebb
Fénye a nagy égen.

Én is imát rebegek
Fris erővel ha kelek
Kis fészkeimből mint a
Zsolozsmás pacsirta.

A MI OKOS CZICZÁNK.

(Képpel a 405 lapon.)

Kedves Forgó bácsi!

SOKSZOR hallottam és a »Kis Lap«-ban is olvastam történeteket arról, milyen okos állat a kutya, a macskáról pedig csak ritkán mondják ezt. Pedig nekem van egy kedves cziczám, mely olyan okos, hogy igazán meglepő s ezért megírtam, amit tudok róla. Kedves Forgó bácsi talán érdemesnek fogja találni, hogy közölje többi kis olvasó társaimmal.

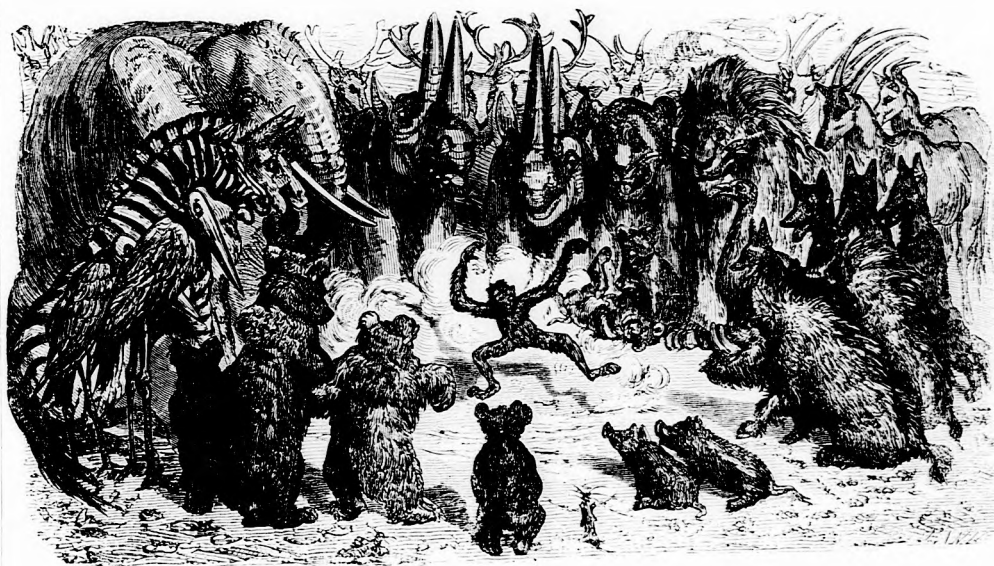
A mi okos cziczánk egy fűszerkereskedő pinczéjében született s alig volt három hetes, mikor házukba került. Olyan éhetetlen piczi jószág volt akkor, hogy bizony alig reméltük fölnevelhetni. De gondosan ápoltuk, én és testvéreim s a czicza most már gyönyörű nagyra nőtt és olyan szép, hogy ha vendégeink jönnek, azok is mindig megbámulják. Rendkívül szereti a tisztaságot s ha csak piczike folt is esik rajta, addig mosakodik, míg megint egészen tiszta. S nem is közönséges czicza; a feje sörényes, a farka lombos, *Angora*-faj, milyen nálunk ritkán fordul el.

Gondolhatja kedves Forgó bácsi, hogy jól tartjuk kedvencünket; de ő ezért nem lusta ám, hiven teljesíti kötelességét s nagy ügyességgel fogdossa az egereket. És valahányszor egeret fog, elebb mindig behozza a szobába megmutatni s csak azután eszi meg. Ez néha

kissé alkalmatlan is, mert az egerek leginkább éjjel bujnak elő s így cziczánk a meleg nyári éjeken, mikor a tornácra nyitó ajtók félig nyitva voltak, sokszor éjjelkor is be-bejött a szobába és addig kaparászott, míg valaki föl nem ébredt s nem mondta neki: »Jól van, czicza!« Ekkor elégedetten távozott és megette zsákmányát.

Minket gyermekeket nagyon ismer

és szeret. Kedvencz mulatsága, hogy a lépcső karfáján leskelődik és hátunkra ugrik, ami neha, mikor nem vagyunk rá eikészülve, ugyancsak megijeszt minket. Kénytelen vagyok megvallani, hogy cziczánk meglehetősen el van kényeztetve és sok oly dolog szabad neki, ami más cziczának nincs megengedve. Például, ebédkor mindig fölugrik az asztalra és mellettem foglal helyet. Ilyenkor külö-

A MAJOM ÉS A RÓKA. (Lásd a 412 lapon.)

nösen hizelkedik és miakolva kér egy-egy jó falatocskát. Azt tudja, hogy nem szabad belenyulnia a tálba és többnyire jól is viseli magát; de néha mégsem bír ellenállni a csábításnak s kinyújtja éles körmös lábát, hogy egy kövér falatot elkapjon. Ilyenkor egy kis fricskát kap az orrára, de azért nem neheztel s türelemmel várja, míg rákerül a sor.

Sok furcsa tetteiből csak egyet-ettőt említek föl. Minap kicsike hugom

Nelli, elfáradván a sok hancurozásban, mamához szaladt és ölébe ült, mert még csak három éves. Addig-addig üldögélt ott, míg szépecskén elaludt és kezéből földre ejtő a bábút. Mama csöndesen tartotta s csak mikor Nelli fölébredt, akkor tekintett ismét körül. És ime, a czicza ott fekiúdt lábainál s első lábával magához szorítva tartá a bábút, épen amint Nelli szokta tartani. Talán tudta, hogy így kell a bábút tartani?

A mult télen egy napon, midőn esikorgó kemény fagy volt, a czicza számára az ajtó elé tett husdarab csontkeményre fagyott. A czicza szájába vette de aztán prüszögve kiejtette. S azt hiszi Forgó bácsi, hogy azért ott hagyta? Nem bizony! Mit tett? Hát elvitte a konyhába, fölugrott a takaréktűzhelyre s ott a meleg vaspléh szélére tette. Itt a fagyos hus csakhamar kiengedett s a czicza jóízűen megette. Ugy-e, ezt igen okosan csinálta?

Szeretjük is okos cziczánkat és büszkék vagyunk rá.

Kedves Forgó bácsit melegen üdvözölve maradok hű kis olvasója

Bacsády Hermina.

A MÁJOM ÉS A RÓKA.

— Aesop meséje. —
(Képpel a 413. lapon.)

MEGHALT az állatok királya, az oroszlán. S az állatok mind összegyűltek, hogy új királyt válasszanak. Sokáig tanakodtak, ki legyen a király. A majom is szeretett volna király lenni s oly boldog ugrásokat és mindenféle tréfás figurákat csinált, hogy az egybegyűlt állatok alig győzték a nevetést és jó kedvükben meg is választották királynak.

Boszantotta ez a dolog a rókát, ki nagyon jól tudta, mennyire nem illik a majomnak a királyi méltóság. A ravasz róka tehát odament az új királyhoz és így szólt hozzá:

— Fölséges uram, tudok egy kincset, melyet a volt király hagyott hátra; ha velem jó felséged, megmutatom.

A majom gyorsan követte a rókát s ez elvezette egy helyre, hol egy csapda fölé szép darab hus volt téve. A majom nem vette észre az elrejtett csapdát s a csalétek után nyult; de e pillanatban a csapda becsukódott s a majom fogva volt. Mérgesen szidta aztán a rókát, hogy

megcsalta; de a róka koma nevetve mondá:

— Oh te együgyű! Király akarsz lenni s egy csapdától sem tudsz óvakodni!

Ezt látták a többi állatok is és azonnal vége lett a majom királyságának.

HÁRMAS PÁLYA-FÖLADVÁNY.

I.

Írjátok le egy önállóan szerkesztett cikkben: mi az, ami eddig a legnagyobb örömet és a legnagyobb bánatot okozta nektek?

A legjobbnak ítélt munka pályabérré: magyar írók és művészek arczkép-csarnoka és életrajza.

II.

9. 10. Erdőben él, felénk állat.
8. 9. 10. Ez a neve szűk utcának.
3. 8. 1. Gazda ember hű eszköze
Fényesedik munka közbe.
4. 6. 5. Lakója a fogházaknak.
2. 6. 5. Kedves étele a lónak.
11. 3. 7. Gyermekeknek fő tápszere
S a kis czicza eledele.
11. 6. 11. 6. Legelsőbb tanulja meg
Kimondani a kis gyermek.
1—11. Ezt ha végig olvastátok
Boldog végét már tudjátok.

E rejtvény helyes megfejtői közül az, akit Forgó bácsi kalapjából elsőnek húz ki a »Kis Lap« árvaleánykája: nyer jutalmul száz csinos levelet száz beritékkel, a nyertes nevének kezdőbetűivel.

III.

Küldjétek be eredti kép- vagy egyéb rejtvényeket. A legjobbnak ítélt rejtvény beküldője nyer: finom vízfesték készületet minden hozzátartozó eszközzel együtt.

Határidő: F. é. October 31-e, amidőn már minden pályamunkának Forgó bácsi kezei közt kell lennie.

A
zolt tal
Schöpf
A
megjel
küldte
A
jelent t
ték: A

F
B
De mer
tartom
Horvá
gó bács
ígérete
badban
ked? Ü
Gábor
könyv
bizony
azt, ho
kiesi m
led!
rült, d
hogy E
bizony
dán or

folyó
hogy a

„KIS
mos c
ber é
megfe
egy-e
átmen
tetni.
állani
figyel

kiadó

A »KIS LAP« IX. köt. 19-ik számában közölt talány megfejtését utólag még beküldték: Schöpflin Róbert és Etelka.

A »KIS LAP« IX. köt. 20-ik számában megjelent talány megfejtését utólag még beküldte: Ivady Jolán.

A »KIS LAP« IX. köt. 22-ik számában megjelent talányok megfejtését utólag még beküldték: Almási Ilon, Róza és Erzsike.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Buday Emma. A rejtvényke nagyon kedves. De mert éppen a „Kis Lap“-ot dícséretli, nem tartom illőnek, hogy ezt a — „Kis Lap“ adja ki.
Horváth Laci. Mert a zóta nem volt Forgó bácsi postája, hát csak most válthatom be ígéretemet. Elhiszed-e már most, hogy Tobelbadban csakugyan azt láttad, aki most üzen neked? Üdvözölöm Gézát és Dezsőt. — **Kóczán Gábor.** Ügyesen vannak szerkesztve; de nagyon könnyűek. — **Bakonyi Aranka.** Az arcképet bizony nem kaptam. Fájjalom, de még inkább azt, hogy az eredetije is elmarad. De végre is, a kicsi megnő, s a leánykából leány lesz. Isten vele! — **Moravetz Margit.** Több részlete sikerült, de formájában általában hiányos. Például hogy Budán egyik főbűszkeségük a vár — ez bizony nem szabatos ismertető jel. Hiszen Budán őrzik a magyar koronát is. És min-

den olvasó első sorban ezt venné számitásba, mert bizony ez ősi erekye igazán egyik főbűszkeségünk. — **Asztalos Etelka.** Magam járok el az ügyben s így remélhetem, hogy lesz sikere.
Gáthy Barna. Válogatva közlök belőlük. — **F. B.** Szívesen nézzük, csak az élénk tüzött célnak minden részében megfeleljen. — **„A vízsga“.** Jó tárgy, gyarló kidolgozás. — **Buday Sándorka.** Üdvözöllek, te kis diák s élénken osztom a drága hozzá tartozók örömeiben. — **Br. Jeszenszky Béla.** A dolgozat szép tanuságot tesz felőle, hogy eredménnyel tanulod a magyar történelmet. A versike is jó, de annak a k's helységnek a nevére, még az aki megfejtette, se térne rá, mert csak általában ismert nevek képezhetik az efféle föladványok tárgyát. A harmadik már megjelent a „K. L.“-ban. — **Smolinger Antal.** Nem gondold, hogy legott kitalálja mindenki? Hát a megfagyott vizet hogyan írnod ki három betűvel? — **R — d Jenő.** Azok a levelek elveszhettek. Ami Forgó bácsi kezébe levél jő, azt mind elolvassa és valamennyire válaszol. A küldemény esinosan perdül, de nagyon könnyű. — **R — r Irma.** Már megjelent egyszer. — **Gyertyámosi Dezső.** Egyet tán közölni fogok. — **Berényi Dani.** A kiadóhivatalba tartoznak az előfizetési — Forgó bácsira csak a szerkesztési ügyek. Oda ne küldj dolgozatot, hozzám ne küldj pénzt, sem reklamációt. Már most tisztában vagy. Üdvözöllek.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez!

Az új évnegyed közeledése alkalmából azon t. olvasóinkat, kiknek előfizetése a folyó hó végén lejár, tisztelettel föl hívjuk, sziveskedjenek előfizetéseiket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

Együttal bátorkodunk t. előfizetőinket egy kis ujitásra figyelmeztetni, melyet a „KIS LAP“ köteteinek berendezésére nézve legközelebb kereszttü! vinni szándékozunk. Számos olvasónk ugyanis azon óhaját fejezte ki, hogy a „KIS LAP“ kötetei ne april—szeptember és október—márczius hónapok szerint, hanem a rendes naptári év-számitásnak megfelelően folyjanak, vagyis a január—juniusi és július—decemberi számok képezzenek egy-egy kötetet. A sok oldalról nyilvánult óhajnak megfelelni kötelességünknek tartván, az átmenetet akként eszközöjjük, hogy a most fojó IX-ik kötet nem e hó végén fog befejeztetni, hanem csak december utolján; vagyis kivételesen nem 26, hanem 39 számból fog állani, amire azon t. előfizetőinket, kik a „KIS LAP“-ot beköttezni szokták, ezennel figyelmeztetni bátorkodunk.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre 1 frt 20 kr.
Félévre 2 frt 40 kr.

Az előfizetés legcélszerűbben postai utalvány által eszközölhető s a „KIS LAP“, kiadó hivatalához (Athenaeum, Budapest, Ferencziek tere, 7 sz.) intézendő.

A „KIS LAP“ kiadó hivatala.

IMÁDKOZÓ TÖRÖK. (Lásd a 407. lapon.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest barátok tere, Athenaeum-épület.
 Kiadja és nyomatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.